

Sygnatura akt VIII C 582/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: staż. Magdalena Badyłak

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2021 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 1.654,11 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.116,60 zł (jeden tysiąc sto szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 651,56 zł (sześćset pięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
 - a) od powoda z zasądzonego w punkcie 1 (pierwszym) roszczenia kwotę 182,23 zł (sto osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia trzy grosze),
 - b) od pozwanego kwotę 387,25 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia pięć groszy).

Sygn. akt VIII C 582/20

UZASADNIENIE

W dniu 2 czerwca 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 1.654,11 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdu marki D. D. nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego. Z tytułu przeprowadzonej naprawy powód wystawił fakturę, w zakresie której pozwany uznał wszystkie wymienione w niej czynności, obniżył jednak stawkę za rbg, zakwestionował współczynnik odchylenia dla materiałów lakierniczych na poziomie 121% oraz koszty obsługi szkody oraz mycia pojazdu, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...).

(pozew k. 5-8)

W dniu 15 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 61)

Nakaz ten strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, iż przyznane odszkodowanie zostało ustalone w oparciu o zapisy OWU AC, po przeprowadzeniu oględzin pojazdu i zweryfikowaniu faktur przedstawionych przez zakład naprawczy. Wskazał, że szkoda została zgłoszona osobiście przez poszkodowanego, a powód nie udowodnił, że poniósł dodatkowe koszty związane z koniecznością obsługi szkody, ani nie wyjaśnił, jakie czynności mieszczą się w jej zakresie. Dodał, że wiarygodność związana z obsługą szkody nie mogła zostać przeniesiona przez poszkodowanego nie stanowi bowiem szkody poszkodowanego, a jedynie koszt działalności gospodarczej powoda, przez co powód nie posiada w tym zakresie legitymacji czynnej. Odnośnie mycia pojazdu pełnomocnik podniósł, że nie jest to czynność naprawcza, a koszty mycia samochodów na terenie Ł. są znacznie niższe od stawek przyjętych przez powoda.

(odpowiedź na pozew k. 49-50v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wyjaśnił, iż stawki powoda mają rynkowy charakter, przy czym powód jest jedynym (...) marek R. i D. na terenie Ł.. Odnośnie kosztów lakierowania wskazał, że zastosowany współczynnik odchylenia na poziomie 121% wynika ze stosowania materiałów lakierniczych wyższej jakości od marek S./N., dla których w systemie A. ustalono współczynnik 100%, co jest zalecane w technologii producenta pojazdu. W pozostałym zakresie podniósł, że mycie pojazdu stanowi część procesu technologicznego, z kolei czynności związane z obsługą szkody wynikają ze zlecenia przez klientów naprawy bezgotówkowej oraz likwidacji szkody przez ubezpieczyciela, co rodzi po stronie powoda konieczność sporządzenia stosownej dokumentacji oraz udzielania informacji ubezpieczycielowi.

(pismo procesowe k. 90-95)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D.. W ramach wykonywanych napraw pojazdów powód stosuje jedynie lakiery marki p. (...) oraz (...), nie stosuje natomiast produktów firmy (...)/N..

(wyciąg z kontraktu handlowego k. 38, wyciąg z umowy współpracy k. 39, oświadczenie k. 40, okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki D. D. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23 czerwca 2019 roku. Szkoda była likwidowana z umowy AC zawartej pomiędzy właścicielem pojazdu M. Z. a pozwanym Zakładem (...). W umowie tej ubezpieczony w zakresie AC wybrał wariant serwisowy, bez udziału własnego w szkodzie. Poszkodowany zgłosił szkodę w dacie kolizji.

W dniu 26 czerwca 2019 roku powód nabył od poszkodowanego wiarygodność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu naprawy pojazdu w kwocie wyliczonej w systemie A. wg stawek 190/190.

W związku z wykonaną naprawą powód wystawił w dniu 13 sierpnia 2019 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.089,56 zł z terminem płatności do dnia 27 sierpnia 2019 roku. Pozwany zweryfikował fakturę w zakresie stawki za rbg obniżając ją z kwoty 190 zł do kwoty 140 zł, ponadto zakwestionował współczynnik odchylenia dla materiałów lakierniczych na poziomie 121% oraz koszty związane z obsługą szkody oraz myciem/dezynfekcją pojazdu, wypłacając pierwotnie na rzecz powoda sumę 7.930 zł.

W wiadomości email z dnia 22 stycznia 2020 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w terminie 3 dni kwoty 4.159,56 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki D. D.. W odpowiedzi, decyzją wydaną w dniu 31 stycznia 2020 roku ubezpieczyciel poinformował o dopłacie odszkodowania w wysokości 2.505,45 zł.

(faktura k. 12-13, decyzja k. 14, wydruk wiadomości email k. 15, zlecenie naprawy k. 16, upoważnienie k. 17, umowa cesji k. 20, kalkulacja naprawy k. 23-26, polisa k. 27-28, potwierdzenie transakcji k. 30, k. 31, k. 32, podsumowanie zgłoszenia szkody k. 85, okoliczności bezsporne)

W myśl postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), znajdujących zastosowanie do polisy, z której nastąpiła likwidacja szkody, w przypadku szkody częściowej pozwany ustala koszty naprawy pojazdu: w wariantcie serwisowym – na podstawie cen części oryginalnych serwisowych (§ 17 ust. 1). W przypadku, gdy w systemach A., E. lub DAT dostępne są części oryginalne i alternatywne lub części alternatywne pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) ustala uwzględniając części o najniższej cenie (§ 17 ust. 2).

Wysokość odszkodowania ustalana jest z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 2-4 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- 2) stawki za robociznogodzinę ustalonej przez (...): w wariantcie serwisowym i optymalnym – w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu,
- 3) cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 1 i 2,
- 4) cen materiałów lakierniczych i normalistów zawartych w systemie A., E. lub DAT (§ 17 ust. 3).

W razie udokumentowania naprawy pojazdu rachunkami lub fakturami VAT, pozwany weryfikuje koszty wynikające z tych rachunków lub faktur VAT pod kątem ich zgodności z zasadami określonymi w ust. 3 (§ 17 ust. 4).

(OWU 68-83v. , okoliczności bezsporne)

Zgodnie z Komunikatem nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) z dnia 12 czerwca 2018 roku, odpowiednie przygotowanie pojazdu do procesu naprawy poprzez umycie jego karoserii jest bardzo istotną czynnością, pozwala bowiem na ocenę stanu nadwozia pod kątem bezspornego określenia obszaru uszkodzeń. Wytyczne eksperckich firm certyfikujących jakość i standard napraw jednoznacznie nakazują, że samochód przed rozpoczęciem prac musi być czysty. Jednocześnie pełna ocena jakości wykonanej pracy przez serwis i klienta możliwa jest wyłącznie po myciu pojazdu. Stosownie do rekomendacji nr 3 każdorazowo przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy poddać samochód procesowi mycia zewnętrznego w czasie 0,3 rbg, natomiast przed zakończeniem naprawy samochodu konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu w czasie 0,5 rbg. W komunikacie, w ramach rekomendacji nr 4, przyjęto ponadto, że w przypadku, gdy serwis wykonuje czynności związane z przyjęciem szkody oraz jej procedowaniem należy naliczyć koszt tych czynności rozliczany ryczałtem w wysokości 2 rbg.

(Komunikat nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) z dnia 12 czerwca 2018 roku k. 34-37)

W oświadczeniu z dnia 25 marca 2020 roku wskazano, że w 2017 roku po obniżeniu cen materiałów lakierniczych w systemie A., w wyniku wprowadzenia do koszyka lakierów premium lakieru S./N., (...) Sp. z o.o. dokonał obliczeń o jaką kwotę obniżono wartość materiałów lakierniczych. Porównano 100 kosztorysów z okresu przed i po obniżce, co w przeliczeniu dało współczynnik 21%, który wyrównuje obniżkę. Dodano, że porównanie zleceń z pierwszej połowy 2016 roku (przed obniżką) i pierwszej połowy 2019 roku (po obniżce, ale z zastosowaniem współczynnika 21%) wykazało podobny stosunek materiałów zużytych przy naprawach do materiałów zafakturowanych. W konkluzji przyjęto, że

zastosowanie współczynnika 21% jest właściwe i wyrównuje zastosowaną przez system A. obniżkę. W końcowej części oświadczenia znalazł się zapis, że firma (...) Sp. z o.o. w wykonywanych naprawach lakierniczych stosuje jedynie lakiery marek premium: P. oraz (...).

(oświadczenie k. 96)

Stawka za rbg na poziomie 190 zł jest stosowana przez powoda w stosunku do innych klientów.

(duplikaty faktur k. 152-155)

Uśredniona stawka za roboczegodzinę, w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie Ł. wynosi 190 zł netto. Wyłącznie serwis powoda posiada autoryzację marek R. i D. w mieście Ł..

Koszt naprawy pojazdu marki D. D. przy uwzględnieniu stawki za rbg w wysokości 190 zł netto oraz zastosowaniu cen części oryginalnych O z logo producenta wynosi w systemie E. 15.660,70 zł, a w przypadku amortyzacji części wynosi 13.686,75 zł.

Dla przedmiotowego pojazdu nie występują części typu zamienniki.

Wykonana przez powoda naprawa pojazdu uzasadniała konieczność umycia całego pojazdu po naprawie.

Koszty naprawy ujęte w kosztorysie naprawy sporządzonym przez powoda i ujęte w wystawionej przez niego fakturze były celowe i ekonomicznie uzasadnione z wyłączeniem kosztów mycia, sprzątnięcia pojazdu, utylizacji i obsługi szkody, które to koszty mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności oraz są zawarte w wysokiej, lecz zasadnej stawce serwisowej rbg netto – 190 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 112-126)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego G. P.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. W odniesieniu do ustalonej przez biegłego średniej stawki za roboczegodzinę na terenie miasta Ł. według kryteriów wskazanych w OWU AC, opinia nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w przeważającej części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki D. o nr rej. (...). W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wartość stawki za rbg z tytułu prac blacharsko-lakierniczych, zasadność zastosowania odchylenia na materiałach lakierniczych oraz naliczenia kosztów z tytułu obsługi szkody i mycia pojazdu.

Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że w myśl postanowień OWU AC, dla wybranego przez poszkodowanego wariantu serwisowego wysokość szkody częściowej była ustalana na podstawie cen części oryginalnych serwisowych, z uwzględnieniem zasad określonych w § 17 ust. 2-4 oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- 2) stawki za robociznogodzinę ustalonej przez (...): w wariantcie serwisowym i optymalnym – w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu,
- 3) cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 1 i 2,
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A., E. lub DAT.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawił fakturę VAT. W fakturze tej uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 190 zł netto. Jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, iż rzeczywiście poniósł koszty w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, która dobitnie wykazała, że stosowana przez powoda stawka za rbg spełnia warunek „średniej ceny usług stosowanej przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działających na terenie miejsca naprawy pojazdu” określony w § 17 ust. 3 pkt 2a OWU AC. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego G. P. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również kwestionowana w zakresie ustalonej stawki za rbg przez strony procesu. W konsekwencji całkowicie chybiona jest argumentacja pozwanego przytoczona w treści sprzeciwu, jakoby powód ustalił koszt robocizny w oparciu o stawki, których zastosowanie jest niezgodne z postanowieniami OWU. Znamienne jest, że pozwany kwestionując stawkę za rbg na poziomie 190 zł netto i wywodząc, iż nie ma ona umownego charakteru, nie dostarcza jakichkolwiek dowodów na poparcie własnych twierdzeń, tj. że umowny charakter ma stawka w wysokości 140 zł netto. Dysonans w podejściu pozwanego nie znajduje przy tym żadnego wyjaśnienia w złożonych przezeń pismach procesowych. Wreszcie w sprawie nie wykazano także, aby powód stosował inne stawki w stosunku do innych klientów, wręcz przeciwnie powód złożył w poczet materiału dowodowego duplikaty faktur, z których jednoznacznie wynika, że sporna stawka jest przez niego powszechnie stosowana. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że powód składając zlecenie naprawy pojazdu, kosztorys, z którego wynika jakie konkretnie czynności naprawcze i dodatkowe zostały podjęte, ile robociznogodzin zajęły oraz jaka była ich wartość, wreszcie przedkładając fakturę opiewającą na kwotę zgodną z kwotą oznaczoną w kosztorysie naprawy, wykazał, że w związku ze zleconą naprawą wykonał wszystkie te czynności oraz ich koszt. W konsekwencji Sąd uznał,

że pozwany nie zdołał wykazać, że powód dokonał naprawy pojazdu stosując stawki za rbg wykraczające poza poziom stawek umownych.

W ocenie Sądu powód był również uprawniony do zastosowania współczynnika odchylenia na materiałach lakierniczych na poziomie 121%. Wbrew twierdzeniom pozwanego taki poziom współczynnika został uzasadniony przez stronę przeciwną, w szczególności powód przedłożył wyciągi z umów handlowych z firmami (...) (k. 38 i 39), na okoliczność stosowania przy pracach lakierniczych lakierów tych marek, oświadczenie o nie stosowaniu produktów firmy (...) /N. (k. 40), wreszcie oświadczenie z dnia 25 marca 2020 roku (k. 96), w którym szczegółowo wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki przyjmuje odchylenie na materiałach lakierniczych na spornym poziomie. Treść ostatniego z przywołanych oświadczeń daje asumpt do wniosku, że odchylenie to nie zostało przez powoda przyjęte w dowolny, nie poddający się weryfikacji sposób, a podstawą takiego działania była dogłębna analiza kosztorysów z daty przed dokonaniem obniżki wartości materiałów lakierniczych w systemie A. i po tej obniżce. Powyższe pozwoliło na ustalenie, że zastosowanie współczynnika 21% jest właściwe i wyrównuje zastosowaną przez A. obniżkę. Wyjaśnienia wymaga, że rzeczona obniżka została spowodowana wprowadzeniem do koszyka lakierów premium lakierów S./N., a więc lakierów, które nie są stosowane przez powoda. Wydaje się przy tym, że w wydanej opinii biegły nie zauważył oświadczenia z k. 96 (oświadczenie to nie jest powołane w części wstępnej opinii w przeciwieństwie do oświadczenia z k. 40) stąd wnioski biegłego przyjęły postać jak na stronie 13 opinii. W innym bowiem przypadku, zdaniem Sądu, biegły nie wskazywałby, że w aktach brak jest indywidualnego wyliczenia współczynnika odchylenia, co w ocenie biegłego pozwałoby uznać omawiany współczynnik za zasadny. Oczywiście Sąd dostrzega fakt, iż powód składa oświadczenie, którego treść wskazuje wyłącznie na sposób dokonania analizy i jej wyniki, rzecz jednak w tym, że oświadczenie to nie zostało w żaden sposób podważone przez stronę pozwaną, która nie wypowiedziała się na jego temat. W takiej sytuacji brak było podstaw do tego, aby powód składał wszystkie kosztorysy, o których wspomina w treści oświadczenia, a które pozwoliły mu na ustalenie właściwego poziomu współczynnika odchylenia. Wreszcie uwypuklenia wymaga, że dla współczynnika odchylenia 100% powstaje koszt 166,84 zł, a więc zaledwie o 35,04 zł mniejszy niż dla współczynnika 121%, przy czym koszty naprawy uwzględniające współczynnik zastosowany przez powoda są niższe od kosztów naprawy wyliczonych przez biegłego sądowego dla wszystkich przyjętych wariantów.

W ocenie Sądu brak było natomiast podstaw do uwzględnienia w kosztorysie kosztów mycia pojazdu i obsługi szkody. W tej części Sąd w pełni podziela pogląd biegłego, że koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności oraz są zawarte w wysokiej, lecz zasadnej stawce serwisowej 190 zł netto za rbg. Jednocześnie, w świetle postanowień OWU AC, w szczególności § 17, nie budzi wątpliwości, że koszty, o których mowa nie były objęte ubezpieczeniem AC, które to ubezpieczenie, w przeciwieństwie do ubezpieczenia OC, nie przewiduje reguły pełnego odszkodowania i uzależnia sposób likwidacji szkody od wybranego wariantu ubezpieczenia i postanowień OWU. W zakresie kwoty 537,51 zł (437 zł netto + VAT) tytułem kosztów mycia pojazdu i obsługi szkody pozew podlegał zatem oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.116,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części. Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W omawianej sprawie powód określił termin płatności w wystawionej fakturze VAT (27 sierpnia 2019 roku), dlatego też był uprawniony żądać odsetek od należnego mu świadczenia począwszy od dnia następnego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 651,56 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść (powód wygrał spór w 68%, zaś całość poniesionych przez strony kosztów procesu wyniosła 3.017 zł, przy czym koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.617 zł (200 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 500 zł zaliczki na biegłego, 900 zł wynagrodzenie pełnomocnika),

zaś koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1.400 zł (500 zł zaliczki na biegłego, 900 zł wynagrodzenie pełnomocnika).

Zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi: od powoda z zasądzonego od niego w pkt 1 świadczenia kwotę 182,23 zł, od pozwanego kwotę 387,25 zł, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, które łącznie wyniosły 569,48 zł (k. 133).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.